

KALÁSZ MÁRTON

Vércsík

ahogy a kutya húzza vékony vérét
féreg a figyelmetlen
baljóslat nyákját, ahogy épp a fű
a kert mentén péppé törik
közben úgy mondjuk, hajlik, lent a kő
súvít, mint a lyukas fog
a világ csempé szájában, én még a tél
gyötrelmében tán jobban elvagyok
ha csak kint kell, úgy viselem
húznám-e havon vércsíkom lábam után
gyöngédségemmel a sebzett kutyát
nem csálnám, s hisz elhitem
mégsincs baj, érzékeny gyermekem
egyszer rám üvöltött, hogy hazudok
lehettem is akkor szemében
igaz, fonák példája, fönt milyen
alattomos
pofátlan
rettenetes
s színvonaltalan rend már a világ

Kinti neszezés

várjam érkeztüket
tapadjanak a nedves ablakra, apró kezek
véljem gyanútlan töredezettre evett
kert-levélnek hangzó körmeiket

várjam meg a lehelleket
amelyben végig érezve a nyílt üzenet
ezzé válhatunk, én az lehetek
lehordás után, s majd ne jöjjenek